

U s n e s e n í

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 28. srpna 2012 v Praze **odvolání obžalovaného Milana B.**, nar. xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 9.1.2012, sp.zn. 30T 132/2011, a rozhodl takto:

Podle § 256 trestního řádu se **odvolání zamítá.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Dne 9.1.2012 rozhodl Obvodní soud pro Prahu 5, na podkladě návrhu na potrestání Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 5 ze dne 24.8.2011, v hlavním líčení napadeným **rozsudkem** tak, že obžalovaný Milan B. spáchal přečin maření úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 1 písm. a) TrZ, a to tím, že minimálně dne 6.7.2011 ve 23.00 hod v Praze 5, na křižovatce ulic xxx a xxx, řídil motorové vozidlo Mercedes Benz r.z. xxx, ačkoli oznámením Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 22.10.2010, sp.zn. S-MHMP-DSA-770669/2010 byl vyzooměn o tom, že ke dni 12.9.2010 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení za porušení povinností dle zvláštních předpisů a v důsledku toho pozbyl řidičské oprávnění pro skupiny A1, B, a byl povinen řidičský průkaz odevzdat, což neučinil, a byl mu proto odebrán policií při silniční kontrole dne 26.2.2011.

Obžalovaný Milan B. byl napadeným rozsudkem za výše uvedený čin odsouzen podle § 337 odst. 1 TrZ k trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let. Dále mu byl podle § 73 odst. 1 TrZ uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu jednoho roku.

II.

Dne 18.6.2012 podal v zákonné lhůtě **obžalovaný odvolání** proti výroku o vině i trestu. V odůvodnění odvolání prostřednictvím obhájce zejména uvedl, že trvá na své výpovědi o okolnostech a důvodech řízení vozidla v inkriminovanou dobu, jakož i na tom, že nebyl Magistrátem vyzooměn o dosažení dvanácti bodů. Nebyl si ani vědom spáchání dopravních přestupků, které by k takovému „vybodování“ vedly, rozhodnutí Magistrátu mu nikdy nebylo doručeno. O spáchání údajných přestupků nevěděl, není si vědom toho, že by s ním byly v přestupkovém či blokovém řízení projednávány. Za této situace měl soud prvního stupně prověřit, na základě jakých podkladů bylo o přestupcích Magistrátem rozhodováno, zda existují protokoly o projednání přestupků, případně fotografie zaznamenávající spáchání přestupku, případně doklady o uznání přestupku ze strany obžalovaného. Tato potřeba je o to naléhavější že vlastníkem vozidla, které obžalovaný užíval, byla firma xxx, nelze tak vyloučit záměnu v osobě řidiče. Proto je na místě, aby

odvolací soud napadený rozsudek zrušil a pro důvodné pochybnosti o vině obžalovaného obžaloby zprostil, případně aby po zrušení věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání, v němž by bylo dokazování doplněno ve výše uvedených směrech. Obdobně odvolání písemně odůvodnil též sám obžalovaný, přičemž poukázal na ustanovení trestního řádu o doručování, která podle jeho názoru byla v jeho případě porušena.

Státní zástupce v rámci veřejného zasedání zhodnotil napadený rozsudek jako správný, a navrhl, aby odvolání bylo jako nedůvodné odvolacím soudem zamítnuto.

III.

Dne 17.7.2012 byla věc s včas podaným odvoláním obžalovaného předložena městskému soudu. **Městský soud v Praze** jako soud odvolací z podnětu podaného odvolání ve smyslu § 254 tr.ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které předcházelo, načež **dospěl k následujícím zjištěním a závěrům.**

Pokud jde o **procesní stránku** věci, odvolací soud nezjistil žádné podstatné vady řízení, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost rozsudku a opodstatnily tak jeho zrušení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř. Ustanovení trestního řádu, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby nebyla v řízení porušena, dokazování bylo provedeno v úplnosti ve smyslu § 2 odst. 5 tr.ř. a ukončeno za situace, kdy již žádná ze stran doplnění dokazování nenavrhovala.

Pokud jde o rozsudek samotný, zejména o jeho **skutková zjištění** a z toho vyvozené **trestně-právní závěry**, pak odvolací soud neshledal žádné důvody k pochybnostem o jejich správnosti. Skutkové závěry o pachatelství obžalovaného jsou jasné a úplné. Tyto skutkové závěry jsou založeny na v hlavním líčení provedených důkazech a na jejich logickém, korektním hodnocení tzv. volnou soudcovskou úvahou ve smyslu § 2 odst. 6 tr.ř., takže odvolací soud nemá žádný důvod ke zrušení rozsudku ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b), či c) tr.ř. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku, které odpovídá zákonnému vodítku § 125 odst. 1 tr.ř., vyložil, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení, vypořádal se též s argumenty obhajoby obžalovaného, které byly v podstatě shodné s odvolacími námitkami, takže odvolací soud pro stručnost především odkazuje na toto odůvodnění napadeného rozsudku, kde je vše podstatné uvedeno, k odvolacím námitkám pouze dodává.

Jak správně z důkazů dovedl obvodní soud, obžalovaný nepochybně velmi dobře věděl, že v inkriminované době nesmí jeden rok řídit z důvodu tzv. vyhodování spácháním řady dopravních přestupků. K námitce, že rozhodnutí o tom mu nebylo doručeno a tedy o něm nevěděl, třeba konstatovat, že z listinných důkazů je zřejmé, že oznámení Magistrátu o dosažení dvanácti bodů a současně výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění bylo vyhotoveno a obžalovanému i doručováno na jeho adresu, obžalovaný písemnost nepřevzal, proto mu byla vložena do schránky. K tomu nutno konstatovat, že obžalovaný se naprosto programově a zcela zřejmě účelově vyhýbá přebírání úředních písemností, výzev a dalších obsílek na svých udaných adresách, což je kromě jiného zřejmé i z jeho ignorování soudních obsílek v tomto trestním řízení, jiné funkční doručné adresy neudává. Těmito obstrukčními postupy ovšem spíše znevýhodňuje svou procesní pozici (v případech zákonné možnosti náhradního doručení se touto nedbalostí připravuje o využití opravných procesních prostředků), nakonec se právním důsledkům úředních aktů takovouto taktikou stejně nemůže vyhnout, nanejvýš je v čase poněkud posune, jako tomu

bylo v daném případě. V daném případě je z dokazování naprosto zřejmé, že skutečnost tzv. „vybodování“ byla obžalovanému bezprostředně oznámena nejpozději prostřednictvím policejního orgánu Obvodního oddělení Lysá nad Labem dne 26.2.2011, a zároveň mu byl policií zadržen řidičský průkaz, což po zaznamenaném jednání nemohl pochopit jinak než že od tohoto dne z důvodu „vybodování“ a současného odebrání řidičského průkazu je po dobu jednoho roku úředně zbaven možnosti řídit motorová vozidla všeho druhu. (Z úředního záznamu o podání vysvětlení, který byl s obžalovaným uvedeného dne policejním orgánem v Lysé nad Labem sepsán, je zřejmé, že již tehdy uváděl nepravdivé informace o předchozím dobrovolném vydání řidičského průkazu na výzvu a jeho následném vrácení.) Obžalovaný, jak sám uvedl, nevyužil možnosti obrátit se na úřad, který o ročním zákazu řízení rozhodl (odbor dopravně správních agend pražského Magistrátu s pracovištěm v Jungmannově ulici). Přesto za této situace inkriminovaného dne řídil.

O subjektivním vědomí úředně uložené povinnosti po dobu jednoho roku se zdržet řízení z důvodu „vybodování“ ostatně svědčí i ta část obhajovací verze obžalovaného, že skutečně zákaz dodržoval, že v inkriminované chvíli šlo o exces z respektovaného zákazu při nutnosti „přeparkování“ svého vozidla. (Ostatně i tato část celkem typické obhajoby o excesu „přeparkování“ a jeho okolnostech je při svém zasazení do celkového kontextu nevěrohodná, když existovala řada velmi snadno proveditelných způsobů, jak bylo lze přeparkování provést, aniž by obžalovaný musel porušit úřední rozhodnutí o zákazu řízení, které údajně do té doby striktně respektoval.)

Odvolací soud nepřijal ani argument, že snad byl obžalovaný „vybodován“ neoprávněně, že přestupky v souhrnu za dvanáct „trestných“ bodů nespáchal, neboť je mohla spáchat jiná osoba za volantem „firemního“ vozu atd. Výpis z evidenční karty řidiče (č.l. 12 – 13), jakož i příslušný spis Magistrátu S-MHMP-DSA-770669/2010, který byl součástí spisového materiálu (doručen soudu 27.10.2011) naprosto jasně a přesvědčivě dokladuje průběh správního řízení, jakož i spáchání dopravních přestupků obžalovaným i jejich bodové ohodnocení. Řada sedmi dopravních přestupků byla vesměs řešena pokutami v blokovém řízení, rozhodnutí nabyla právní moci v den spáchání přestupků, které byly spáchány sedmi dílčími skutky v období od 7.4.2009 do 12.9.2010, námitka možné záměny řidiče a údajné víry obžalovaného, že dopravní přestupky v takovém rozsahu nepáchal a o přestupcích nevěděl, je bezpředmětná koneckonců i z tohoto důvodu. Závěr o nevěrohodnosti obhajoby a výpovědi obžalovaného o okolnostech případu je ostatně i v souladu s dalšími zjištěními k jeho osobě, když jen z tohoto trestního spisu je zřejmé, že užívání účelových nepravd (často se vzájemně popírajících) zcela zřejmě patří k jeho osobnostní výbavě (také např. lživé tvrzení o tom, že dne 26.2.2011 veze zásilku pro sociální pracovnice, aby touto lží dosáhl vjezdu svého vozidla do areálu zámku v Lysé nad Labem, zjevně nepravdivá a rozporná tvrzení tamější policii téhož dne, viz č.l. 17, 19). Odvolací soud tak po seznámení se s obsahem všech důkazů v jejich autentické podobě (nikoli tedy jen v jejich stručnějším zprostředkování rozsudkem) uzavírá, že skutkové i trestně-právní právní závěry o vině obžalovaného soud prvního stupně vyvodil korektními hodnotícími úvahami z provedených důkazů aniž by se při hodnocení důkazů zpronevěřil zásadě důkazního práva *in dubio pro reo*, obžalovaný nejednal ani ve skutkovém ani právním omylu a je za spáchání přečinu plně trestně odpovědný.

Pokud jde o **výrok o trestu**, rovněž lze plně odkázat na příslušnou pasáž napadeného rozsudku. Trest rozhodně nelze charakterizovat jako nepřiměřeně přísný, tak aby bylo na místě jej ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř. zrušovat a nahradit trestem mírnějším. Pachatelé byl uložen vzdor jeho trestní minulosti a spáchání činu ve zkušební době podmíněného

odsouzení toliko podmíněný trest odnětí svobody, což lze z důvodů uvedených v rozsudku akceptovat. Pokud jde o současné uložení trestu zákazu činnosti, i to lze s ohledem na profil pachatele jakožto řidiče v daném případě přijmout, odvolací soud tedy v daném případě uložení tohoto druhu trestu zákazu činnosti v minimálním ročním trvání vedle podmíněného trestu odnětí svobody považuje za správné. Je třeba zdůraznit, že jak roční zákaz řízení uložený tímto rozsudkem, tak i zbytek ročního zákazu řízení z rozhodnutí Magistrátu neběží po dobu výkonu trestu odnětí svobody (§ 74 TrZ), bude tedy na obžalovaném, aby se vyvaroval dalšího řízení v době platného zákazu, jakož i dalších excesů z vedení řádného života ve zkušební době podmíněného odsouzení, pokud nechce, aby se původně podmíněný trest změnil na nepodmíněný.

P o u č e n í : Toto usnesení není možno napadnout stížností, lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§ 265c tr. ř.). Právo podat dovolání přísluší Nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 28. srpna 2012

Mgr. Jan K a r e š
předseda senátu